

Ramon Casas: modernitat i llibertat

La Fundació Catalunya-La Pedrera homenatja el pintor en el seu 150è aniversari

Foto: Gemma Ventura

Tenia un talent innat i l'expressava amb llibertat. "Dius que vol ser pintor, doncs sigues-ho!" Això és el que li va respondre el seu pare, i això és el que va fer. Encara no tenia ni quinze anys quan va dibuixar el lloc on som avui: la fàbrica tèxtil, arrambada al riu Llobregat, propietat de la seva família, i el monestir de Sant Benet que, un cop comprat per estiujar-hi, va ser reformat per l'arquitecte Puig i Cadafalch.

El lloc segueix sent idíl·lic: envoltat d'un verd que es manté viu, despert. Que segurament és el que el seduïa a perdre-s'hi passejant, a quedar-se bocabadat, a mirar per pintar. Aquests racons d'aires medievals també els va trepitjar la dona que va estimar, la dona que el va inspirar: Júlia Pellaire. Vint-i-dos anys més jove i provinent d'una classe social que no coneixia tots aquests luxes.

?No s'entén la vida i l'obra de Ramon Casas sense pensar que a cada racó d'aquest vell espai ell veia una escena per ser pintada.?

Ho assegura Germán Ramón-Cortés, president de la Fundació Catalunya-La Pedrera (<http://www.fundaciocatalunya-lapedrera.com/ca/content/m%C3%B3n-sant-benet>) , l'encarregada de gestionar el projecte cultural, museogràfic i gastronòmic Món Sant Benet (<http://monstbenet.com/ca>) . Ho diu mentre celebrem el 150è aniversari del naixement del qui va

fer els dibuixos de l'Auca del Senyor Esteve. Serà a partir del 15 de juliol que tothom que ho vulgui podrà visitar la intimitat d'aquest racó amb els Capvespres a Món Sant Benet (<http://monstbenet.com/ca/noticies/mon-sant-benet-posa-laccent-aquest-estiu-en-la-relacio-entre-el-pintor-modernista-ramon-casas-i-la-seva-musa-julia-peraire>) . I així entendre com vivia el qui va aconseguir mostrar la societat catalana tal com era: des de les escenes col·lectives fins a l'intimisme dels retrats. Qui no es conformava amb la descripció física, sinó que buscava i ensenyava el que hi ha a dins, al fons de cadascú, de cada lloc.

?Per Josep Pla, va ser un home d'un bon gust infal·libre, natural, espontani. El pintor més gran del modernisme en aquest país.?

Res no se li resistia: als quinze anys va anar a estudiar a París, a fer el que volia fer. Segons Vinyet Panyella, comissària de l'Any Casas (<http://www.ramoncasas.cat/>) , el seu ventall artístic era ben ampli, perquè la curiositat i les ganes d'aprendre no se li acabaven: des dels retrats col·lectius de la Barcelona festiva fins als de la combativa. Des de la bellesa de la dona fins al món del cartellisme. És explorant, arriscant, que va trobar la seva manera de fer i de dir.

?Per què som aquí??, pregunta el president Carles Puigdemont. Ell mateix respon: ?Pel seu compromís creatiu?. Potser sí que ens cal valorar més el que tenim: si hi va haver una burgesia culta, moderna, arriscada, que apostava per la cultura, només ens queda cuidar-ne el record. Com? Compartint-lo. Tenint la mirada desperta, com la tenia Ramon Casas. Per veure i valorar el que tenim al davant: aquest verd, aquesta vida, aquest passat que segueix sent present.